

Phillipa Ashley

Een perfecte kerst
in Cornwall

1

Eerste kerstdag 2018

Scarlett Latham veegde de natte sneeuw uit haar ogen en aarzelde toen ze het bord op de deur van de Smuggler's Tavern zag hangen.

*Voel je je eenzaam en verloren?
Helemaal alleen tijdens Kerstmis?
Schuif aan voor een feestelijk diner.*

*Reserveren is niet nodig! Loop maar gewoon naar binnen.
Iedereen is welkom.*

Scarlett wikkelde haar armen om haar lichaam en deed een poging om weer wat leven in haar bevroren ledematen te knuffelen, maar haar dunne feestjurk bood geen enkele bescherming tegen de snij-dende wind.

De straten van Porthmellow waren verlaten, aangezien alle normale mensen uit de havenplaats in Cornwall zich voorbereidden om van een kerstlunch te genieten met hun vrienden en familie. Daarentegen gloeiden de ruiten van de pub van warmte en klonk het geluid van gelach en muziek over de kade. Scarlett keek opnieuw naar het bord en balanceerde op het randje tussen naar binnen gaan of buiten in de natte sneeuw blijven. De woorden op het bord werden waziger toen haar tranen zich vermengden met de natte sneeuw, maar ze kon ze nog steeds lezen.

Voel je je eenzaam en verloren?

Een snik bleef hangen in haar keel. Ze had zich nooit eenzaam of verloren gevoeld, tot twee uur geleden. Nu voelde ze zich meer alleen

dan ooit tevoren. Ze zag haar reflectie in het donkere glas van de buitendeur. Het was nog erger dan ze had verwacht, want ze was tot op haar huid doorweekt in haar meest prachtige kerstoutfit en haar mascara was tot ver onder haar ogen uitgelopen. Durfde ze het wel aan om over die drempel te stappen? Wat zouden de mensen daar denken?

Ze las nog een keer die laatste zin.

Iedereen is welkom.

Een diep instinct leidde haar naar de ingang van de herberg. Het leek bizar om deel te nemen aan de kerstfestiviteiten van iemand anders, terwijl die van haar zo spectaculair waren misgelopen. Misschien wilde ze bewijzen dat Kerstmis een gelukkige tijd kon en moest zijn, waarin mensen hun verschillen opzijzetten en een paar uur van elkaars gezelschap genoten. Of misschien was ze gewoon bang dat ze anders dood zou vriezen en tegen een berg kreeftenfuiken zou worden aangetroffen, bedekt met sneeuwvlokjes, net als het meisje met de zwavelstokjes.

De eiken deur kraakte toen ze hem opende en er verscheen een tafereel van warmte en licht, dat een verschil van dag en nacht was met de bevroren duisternis van de haven. Mensen met papieren hoedjes schoten confettikanonnen af en bliezen met toeters in elkaars gezichten. Karmijnrode en groene lakens bedekten de tafels, die waren gedekt voor een kerstviering, en de versiering twinkelde in de gloed van het vuur. De zachte stem van Michael Bubl  klonk door de speaker: *‘Tis the season to be jolly...’*

Een windvlaag rukte de deur uit haar hand en sloeg hem achter haar dicht. In een oogwenk was de kou verdwenen en draaiden een stuk of tien gezichten haar kant op.

Het was nu te laat om nog om te draaien, ze was immers al over de drempel gestapt. Ze zouden waarschijnlijk vragen gaan stellen, aangezien ze zichtbaar ontdaan was, maar was ze er klaar voor om die te beantwoorden?

Een oudere man met een visserspet versierd met engelenhaar haastte zich naar haar toe. Hij kwam haar vaag bekend voor, maar

haar verdoofde brein kon geen naam geven aan de verweerde kenmerken.

‘Hallo, jongedame. Welkom in de Smuggler’s Tavern. Ben je hier voor de lunch voor de eenzamen? Je bent van harte welkom, ook al is je schoenkeuze merkwaardig voor dit weer.’

Met een schaterlach wees hij naar haar voeten. Scarlett keek ook naar beneden. Haar nieuwe konijnenpantoffels, een kerstcadeau van haar zus Ellie, waren nu een doorweekte brij van grijze pluisjes, alsof de ongelukkige konijntjes een triest einde hadden gevonden op een besneeuwde weg. Haar kerstpanty had bij haar knie een gat ter grootte van een aardappel en de zoom van haar met pailletten bezette rok droop.

‘Je hebt het vast ijskoud.’ De toon van de oudere man verzachtte. ‘Hier, neem mijn vest.’

‘Dat...’ Scarlett wilde weigeren, maar realiseerde zich dat ze aan het klappertanden was. ‘Het z-ziet er nieuw uit... Heeft u het niet n-nodig?’

Hij was al bezig met het uittrekken van het vest en grimaste. ‘Nee. Ik kan dat verdomde ding niet uitstaan. Een ongewild cadeau van mijn neef. Dat doet hij elk jaar. Hetzelfde vest, dezelfde kleur en altijd in de verkeerde maat.’

Hij drapeerde het modderkleurige vest met kabelpatroon en leren knopen om Scarletts schouders. De warmte was direct voelbaar en even voelde ze zich op haar gemak gesteld. Toen realiseerde ze zich dat de toeters waren gestopt met toeteren en dat zij Michael Bubl  had vervangen als feestelijk entertainment.

Een man van haar eigen leeftijd benaderde haar met een wantrouwende uitdrukking op zijn gezicht. Hij was erg lang, erg blond, en droeg een groene, glinsterende trui en een elfenmuts met puntige oren. Hij deed Scarlett denken aan de Grote Vriendelijke Reus. Hij werd vergezeld door een jonge vrouw met een kerstmanshort. Er was ook nog een oudere mevrouw in een glittertopje en rendieroren, die een wandelstok vasthield die versierd was met engelenhaar en klatergoud. Ze glimlachten allemaal naar Scarlett, met een blik van medelijden op hun gezicht.

De oudere man trok het vest strak om Scarletts schouders en

schoof een stoel naar achteren van een van de tafels die gedekt waren voor het kerstdiner.

‘Neem plaats, lieverd,’ zei hij. ‘Ik ben trouwens Troy.’

‘Ja, en neem wat warme punch,’ voegde de jongere vrouw eraan toe. Scarlett merkte op dat de naam SAM op haar schort was gedrukt. ‘Het is alcoholvrij,’ vertelde ze haar vriendelijk.

Dat was het. Sam dacht vast dat ze bezopen was.

‘I-ik heb maar een paar glazen b-bubbels op,’ zei Scarlett. ‘En wat eierpunch, maar het smaakte naar braaksel, dus ik heb het tussen de c-camelia’s gegoooid.’

Sam glimlachte toegeeflijk. ‘Zal ik wat droge schoenen voor je zoeken?’ vroeg ze.

De elfenman haalde een fleecedeken tevoorschijn en drapeerde die over haar knieën, alsof ze in een verzorgingstehuis was terechtgekomen. ‘Nog een ongewenst cadeau,’ zei hij en hij schonk haar een verontschuldigende glimlach. Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Jude.’

‘Ik ben...’ Scarletts lippen waren gevoelloos. Ze probeerde haar hand te heffen, maar het lukte niet.

Jude zakte ineem als een ingestorte taart. ‘Misschien is dit een slechte timing. Zullen we ons fatsoenlijk aan elkaar voorstellen als je een beetje bent opgewarmd?’

Scarlett knikte. Ondanks Troys vest bibberde ze nog steeds en kon ze moeilijk verstaan wat mensen tegen haar zeiden. Haar hersenen voelden aan als de derrie die aan haar pantoffels kleefde. Ze opende haar mond, maar die kon haar gedachten niet volgen.

‘Ik ben Sam,’ zei de vriendelijke, jongere vrouw. Ze wees naar haar schort en rolde met haar ogen. ‘Maar dat had je vast al gezien.’ Ze hurkte voor Scarlett neer. ‘Je bent door- en doornat. Wat is er met je gebeurd?’

‘I-ik kan het nu n-niet echt v-vertellen,’ stotterde Scarlett, die niet wist hoe ze de chaos moest uitleggen die haar familie die kerstochkend had getroffen.

‘Oké. Misschien voel je je beter als je wat hebt gegeten,’ zei Jude zacht. Hij trok zijn elfenmuts af, alsof hij zijn respect wilde tonen, en liet zijn blonde haar zien dat in een paardenstaartje bijeen was gebonden.

‘Ja, schuif aan voor een warme maaltijd, lieverd.’ De oudere vrouw glimlachte naar Scarlett. ‘Ik ben Evie. Je hoeft ons niets te vertellen wat je niet wil, lieverd, maar het zou ons wel helpen als je ons vertelt wie je bent?’

‘Wie ik ben...’ Een reeks beelden flitste door Scarletts wazige brein.

Haar moeder die de bijkeuken in rende en weigerde eruit te komen. Haar vader die buiten de deur stond en op hoge toon vroeg wat het allemaal te betekenen had. Haar broer Marcus die naar Scarlett en haar zus Ellie schreeuwde dat ze Kerstmis hadden verpest en Ellie, die normaal altijd zo kalm was, die terug schreeuwde dat het niet hun schuld was. Het huis galmde van de beschuldigingen, geschreeuw, tranen en ontkenningen. En de twee kleine jongens van Marcus stonden er middenin, bleek en doodsbang.

Heidi, Scarletts schoonzus, had bedreigd hen uit ‘deze toxische situatie te halen’ voordat ze schreeuwde: ‘En dat zou ik ook doen als ik niet zoveel eierpunch had gehad.’

Scarlett had zich omgedraaid en gezegd: ‘Het is hoe dan ook verschrikkelijk.’

En om het allemaal af te maken, was het rookalarm afgegaan.

‘Jezus christus, de oven staat in brand!’ had Marcus geschreeuwd. ‘Breng de jongens naar buiten!’

Hij had de ovendeur geopend en er kwamen rookwolken uit van de gecremeerde gebakken aardappeltjes en worstenbroodjes.

Ellie had natuurlijk geprobeerd om iedereen te kalmeren en hun moeder had een luide snik vanachter de deur laten horen.

En het kon Scarlett niets schelen. Ze wilde dat haar moeder zou lijden. Hoe had ze dit haar familie kunnen aandoen? Haar vader? Haar?

Ze moest weggaan en sloeg onderweg naar buiten nog een glas bubbels achterover. Wat een puinhoop, wat een vreselijke puinhoop. Ze was nog maar net begonnen met het verwerken van haar breuk met haar vriend Rafa en ze had gedacht dat ze in elk geval op haar familie kon rekenen voor wat troost en plezier. En nog belangrijker, ze had ze zo graag blij willen maken door ze iets geven wat liet zien hoeveel ze om iedereen gaf en dat ze de band die ze deelden waardeerde.

Nu was dat allemaal in duigen gevallen en waren sommige mensen die ze dacht te kennen en lief te hebben vreemden voor haar geworden. Erger nog, sommigen leken haar de schuld te geven van wat er was gebeurd, alsof zij degene was die had gelogen en bedrogen en een bom in de familie had gegooid.

Terwijl de rookmelder jengelde en haar broer en zus ruziemaakten in de keuken, was ze via de openstaande deur naar buiten geglipt naar het terrein van Seaholly Manor. De kou had haar de adem benomen en de natte sneeuw voelde als naalden in haar gezicht, maar dat kon haar niets schelen.

Ze was de laan in gevlucht en haar feestjurk was binnen enkele minuten doorweekt. Ze hoopte dat niemand achter haar aan kwam. Haar longen stonden op knappen toen ze de hoofdweg bereikte. Een pick-uptruck passeerde haar en vertraagde even, voordat hij weer versnelde toen de bestuurder een zeiknatte, gekke vrouw in een feestjurk en konijnenpantoffels de heuvel af zag rennen naar Porthmellow.

Ze had ongecontroleerd gerild toen ze de haven bereikte, waar de kerstverlichting door het grijze waas van een wintermiddag twinkelde. Toen besefte ze pas echt dat ze het risico liep op onderkoeling en dat konijnenpantoffels, een feestjurk en een maag vol Twiglets en prosecco misschien niet de beste middelen waren tegen alle uitdagingen van de Atlantische Oceaan.

Met tegenzin had ze zich gerealiseerd dat het enige wat ze kon doen was naar een pub of restaurant gaan en daar Ellie bellen om te vragen of ze hierheen wilde komen lopen met wat droge kleren. Ze had haar tas en telefoon niet meegenomen, dus ze zou iemand moeten smeken om hun vaste lijn te mogen gebruiken. Ze zou haar moeder niet bellen, want ze kon het nu niet aan om met haar te praten. En wat haar vader betreft; hoe zou ze hem ooit nog onder ogen kunnen komen?

‘Hoe gaat het me je knie, meid?’ klonk Evies stem, vriendelijk en zacht, zoals een moeder tegen haar dochter zou spreken. Dit veroorzaakte een nieuwe golf van wanhoop over wat ze had verloren.

Haar blik viel op de rode en bloedende huid onder het gat in haar panty.

O ja, ze was gestruikeld over de keien bij het Fisherman's Institute. Net als toen ze klein was en was gevallen, had het niet echt pijn gedaan totdat iemand haar probeerde te troosten. Nu klopte het als een malle. Alles begon pijn te doen toen de verdoving afzwakte, haar zintuigen weer tot leven kwamen en het vreselijke besef haar trof van wat er in het landhuis was gebeurd.

Het geschenk van Scarlett en haar zus Ellie zou het perfecte cadeau voor haar familie moeten zijn. Het was bedoeld om hun gezichten te vervullen met vreugde en blijdschap, niet met pijn en woede.

Ze keek terug naar Troy, Sam, Evie en Jude, en de wazige gezichten achter hen.

Evie klopte zacht op de rug van haar hand. 'Weet je wel wie je bent, meid?'

'Ik dacht van wel,' zei Scarlett. 'Maar ik weet het nu niet meer.'

2

Twee uur eerder Seaholly Manor, Porthmellow

Scarlett nam even de tijd om de woonkamer van Seaholly Manor in zich op te nemen. Alles liep als een trein. De vloer was een zee van inpakpapier en verpakkingen, koffiekopjes en champagneglazen, sommige met restjes van de Buck's Fizz waar ze eerder aan nipten toen ze hun cadeaus openden.

De afgelopen maanden van zorgvuldig plannen samen met Ellie zouden hun vruchten afwerpen.

Ellie verscheen naast Scarlett met een laptop in haar handen. 'Tante Joan zou het goed hebben gevonden, denk je niet?' mompelde ze.

'Absoluut,' antwoordde Scarlett en ze nam de laptop van Ellie over.

'Ik ga een drankje voor ons halen en dan kunnen we alles klaar gaan zetten.'

Ellie ging naar de keuken en Scarlett verbond haar laptop met de tv. Een golf van opwinding spoelde door haar heen. Hun plan om de perfecte kerst met haar familie te vieren in Seaholly Manor verliep volgens plan, en ja, oudtante Joan zou zeker trots op ze zijn geweest. Helaas was ze in de zomer overleden, maar Scarlett vond dat de Lathams haar nagedachtenis op de best mogelijke manier eerden door een paar weken in Joans huis samen te komen.

Joan was een erg succesvolle en flamboyante schrijfster van romantische boeken, wier bestsellers haar in de jaren zestig in staat hadden gesteld om het achttiende-eeuwse landhuis te kopen. Ze hield van gezelschap en stond bekend om de feesten die ze hield in

de weelderige tuinen of op het strand aan de voet van de baai van Seaholly. Joan had het huis nagelaten aan Anna, Scarletts moeder.

Scarlett, haar ouders en Marcus en zijn familie woonden allemaal binnen vijftien kilometer van elkaar in Birmingham, maar hun drukke levens zorgden ervoor dat ze niet zo vaak bij elkaar kwamen als ze waarschijnlijk zouden moeten. Normaal gesproken was hun vader niet zo'n fan van feestjes, maar hij had altijd met plezier de reis naar Cornwall gemaakt om de feestdagen met zijn gezin door te brengen.

Scarlett keek er ook heel erg naar uit om wat tijd door te brengen met haar zus, die met haar bijna achtendertig jaar zes jaar ouder was dan zij. Nadat ze het grootste deel van haar leven over de wereld had gereisd en in bars en cafés had gewerkt, was Ellie in het begin van de herfst in het landhuis ingetrokken als 'conciërge'. Scarlett was verbaasd over hoe snel ze zich had aangepast aan het leven in Porthmellow na haar rondreizende levensstijl. Sinds haar terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk had Ellie werk gevonden als scheepskok bij de zeilstichting van Porthmellow en hielp ze af en toe mee in het Harbour Café.

Het afgelopen jaar had ook voor Scarlett grote veranderingen met zich meegebracht, en niet op een leuke manier. Ze had het uitgemakt met haar ex Rafa, wat haar zelfvertrouwen op het gebied van daten had geschaad, en ze had sindsdien met niemand meer gedatet. De breuk werd gevolgd door het verlies van een grote klant van het freelance copywritingbedrijf dat ze in de afgelopen jaren had opgebouwd. Scarlett had teksten geschreven voor een groot ingenieursbureau dat allerlei soorten schroeven en bevestigingsmateriaal maakte, en hoewel het niet heel glamoureuus was, gaven ze haar veel werk, van hun website tot persberichten. Het bedrijf was echter overgenomen door een gigantisch Amerikaans bedrijf dat veel mensen had ontslagen en het budget had gekort. Dat betekende dat ze hard moest vechten om nieuwe klanten te vinden in zeer onzekere tijden.

Ze deed dus heel erg haar best om positief te blijven en te hopen dat een fijne Kerstmis, omringd door de familie van wie ze hield, en een nieuw jaar een goede start zouden bieden.

Ellie kwam met een grijns op haar sproeterige gezicht vanuit de keuken binnenlopen. 'Woohoo! Ik heb een verrassing voor je.'

Ze overhandigde Scarlett een glas met iets wat leek op een Mignon die door de blender was gehaald. ‘Hier. Ruik hier eens aan.’

Scarlett trok haar neus op. ‘Wat is dit?’

‘Heidi’s zelfgemaakte eierpunch.’

‘Heeft Heidi zelf eierpunch gemaakt?’ riep Scarlett uit.

‘Sst, straks hoort ze je nog,’ zei Ellie, die zelf ook grijsde.

‘Ik ben gewoon verbaasd dat Healthy Heidi het überhaupt aandurft om iets met alcohol aan te raken, vooral als het met eieren is vermengd.’

‘Ze zegt dat het gezonder is dan de commerciële variant, vol met eiwitten zit, en ze heeft er een paar geheime ingrediënten aan toegevoegd.’

Scarlett trok een gezicht. ‘Zoals wat?’ Ze zette het glas aan haar lippen.

‘Kelp in poedervorm.’

Scarlett slikte een grote slok van de gele vloeistof door en kokhalsde. ‘Getsie.’

Ellie proefde van haar glas en trok een gezicht. ‘Dit is vreselijk, toch?’

‘Echt vreselijk, maar ik wil Heidi niet kwetsen. Kunnen we het niet tussen de planten dumpen?’ Scarlett liep naar een grote kwartjesplant die in de hoek van de kamer stond.

‘Ik denk het niet. Misschien zakt het niet weg in de bodem en de plant zal waarschijnlijk ter plekke verwelken. Snel, open de glazen deuren.’

Scarlett pakte beide glazen en liep de tuin in. Het temperatuurverschil met het knusse huis deed haar borstkas verstijven. Vanacht was er een koufront op komen zetten, waardoor de plavuizen bedekt waren met een laagje natte sneeuw. Haar konijnenpantoffels waren niet geschikt om lang buiten rond te lopen, dus ze gooide snel de eierpunch in een bloemperk en haastte zich terug naar binnen.

‘Brr. Dit is echt niet de Cornish Riviera. Kijk eens naar mijn konijnenpantoffels.’ Ze hield een voet omhoog naar Ellie.

Ellie lachte. ‘Ze zijn een beetje doorweekt. Ik zal ze even bij het vuur zetten, dan kan jij je laptop opstarten.’

‘Bedankt. Weet je, ik begin koudwatervrees te krijgen. Ik word een beetje nerveus nu het erop aankomt.’

‘Het komt wel goed,’ zei Ellie terwijl ze de natte pantoffels op de tegels voor de haard zette.

Hoewel alle drie de kinderen van het gezin Latham in de dertig waren, gaven hun ouders ze nog steeds kerstsokken, ook al pasten de cadeautjes allang niet meer in de sokken. Ze bevatten altijd kleine flesjes met chique verzorgingspullen, het nieuwste boek van hun favoriete auteur, chocolaatjes en een ‘gek’ cadeau. Dit jaar had iedereen een paar grappige pantoffels gekregen. Zelfs Marcus, die had gekreund toen hij dassenpantoffels in maat 44 had uitgepakt.

Ellie droeg wollige alpaca's en aan Scarletts voeten zaten pluizige konijntjes. Ze waren belachelijk onpraktisch en waarschijnlijk dodelijk op de gepolijste vloer van Seaholly Manor, maar was dat niet juist de bedoeling van dit cadeau? Het moest leuk en vooral gek zijn. Het stond in schrill contrast met het cadeau van Marcus en Heidi: een abonnement op een gezondheids- en fitnesstijdschrift en -app.

‘Ik weet dat jullie allebei een nieuw hoofdstuk willen beginnen,’ had Heidi met een stralende glimlach gezegd. ‘Maar misschien niet vandaag.’ Ze klopte op haar buik. ‘Zelfs ik zal mijn regime wat versoepelen. Misschien trakteer ik mezelf wel op een beetje kerstpuding. We kunnen immers morgen al het vet en de suiker er weer af werken met wat heuveltraining tijdens onze hardlooptocht langs het kustpad, toch, Marcus?’

Marcus had bijna zijn Baileys over het kleed uitgespuugd. ‘Eh... Misschien niet in deze, hè, Heidi?’ Hij hield zijn met dassen bedekte voeten omhoog en iedereen had gelachen.

Zelfs Heidi kon een klein giecheltje niet onderdrukken, voordat ze opmerkte: ‘Misschien niet, maar je kunt morgen vast je nieuwe kerstschoenen uitproberen, lieverd.’

Terwijl Marcus zijn toevlucht zocht in de *Good Beer Guide* die Scarlett hem had gegeven, omhelsde Scarlett haar schoonzus. Over Heidi's schouder hadden zij en haar vader een veelbetekenende blik gedeeld. Hij was nu de trotste eigenaar van een Fitbit, of hij dat nu wilde of niet.

‘Dank je, Heidi, en Marcus. Ik weet zeker dat ik heel blij zal zijn

met het abonnement in het nieuwe jaar,' zei Scarlett. 'Ga je je biggetjessloffèn niet passen? Mam en pap hebben urenlang gezocht naar een dier dat bij ons paste. Het biggetje was mijn idee,' zei ze opgewekt. 'Ze zijn geweldig, hè?'

Heidi's ogen vernauwden zich achter haar geforceerde glimlach. 'Hilarisch. Maar waarom vond je een varken bij mij passen?'

'Nou, weet je, je bent absoluut geen varken, toch? Je bent zo slank, gezond en je eet nooit...' Scarlett zette paniekerig een stap naar achteren. 'En, eh, een biggetje is heel schattig. En roze.'

'Schattig en roze?' Heidi trok haar perfect geëpileerde wenkbrauwen op.

Marcus keek op van zijn boek. 'Ik wil wel weten wiens idee het was om mij dassenpantoffels te geven.'

'Van pap, denk ik,' zei Scarlett, terwijl ze naar haar vader liep en plaatsnam op de stoelleuning naast hem. 'Toch, pap?'

Roger wiebelde met zijn voeten. 'Ik zou me niet beledigd voelen als ik jou was, Heidi,' zei hij wrang. 'Jij bent tenminste niet net als ik een olifant.'

'Daar zit iets in, denk ik,' mompelde Heidi, terwijl ze minachtend naar de roze sloffèn keek, voordat ze weer opvrolijkte. 'Wil iemand mijn gezonde kerstcocktail proberen? Ik heb hem gemaakt met een Insta-recept en het is een superfoodversie.'

Scarlett wreef in haar handen, in een poging om haar schoonzus te paaien. 'Lekkurr. Klinkt heerlijk.'

'In dat geval schenk ik je een extra grote in,' zei Heidi en ze rende naar de keuken.

Naast de sokken hadden hun ouders Ellie een kleine model-Porsche gegeven, samen met wat geld om haar prehistorische auto te laten repareren. Scarlett had al een bijdrage ontvangen voor de nieuwe laptop die ze nu naast de tv in de woonkamer zette. Het waren heel attente cadeaus, zelfs die van Heidi. Zij dacht waarschijnlijk dat ze haar schoonzussen behoedde voor een reeks gezondheidsproblemen die werden veroorzaakt door een verslaving aan Bombay Sapphire en Hotel Chocolat.

Ze had in elk geval geen zelfhulpgids voor relaties gekregen, dacht Scarlett, hoewel dat misschien wel van pas was gekomen, gezien het

gebrek aan vooruitgang sinds haar relatiebreuk met Rafa. Hij was donker en knap, zoals je van een Spanjaard mocht verwachten, een enthousiaste triatleet en een tennisser zoals zijn naamgenoot. Misschien hintte Heidi erop dat Scarlett meer moest bewegen dan de reguliere groepszwemlessen die ze in het lokale zwembad van Birmingham volgde. Al ging Scarlett daar niet alleen voor de work-out heen, maar ook voor het sociale aspect.

Eén ding was zeker: ze had niet de intentie om een duik te nemen als ze in Cornwall was. Toen ze de dag ervoor een teen in het water had gestoken was al duidelijk geworden dat dat uitgesloten was. De mensen die op tweede kerstdag gingen zwemmen waren niet goed bij hun hoofd, besloot ze.

Ellie opende de fles crème-karamellikeur die Scarlett haar had gegeven en vulde de lege eierpunchglazen bij.

Scarlett verbond de kabel van de laptop met de tv en zag tot haar verbazing dat haar vingers trilden toen ze alle kabels probeerde te verbinden. Ze was gewend om presentaties te geven aan klanten als ze een project moest pitchen, maar nu het moment daar was, was ze nerveus. Ze hield dit geheim nu al meer dan twee maanden verborgen en de spanning was moordend. Het leek een eeuwigheid geleden dat ze naar Cornwall was gekomen met het kleine doosje dat was bezorgd door TreeFynder, een DNA-testbedrijf en een website met stambomen.

Het was Scarletts idee geweest om de test te kopen, die op de site werd aangekondigd als 'Het ultieme kerstcadeau'. Haar vader, een gepensioneerd civiel ingenieur, was geïnteresseerd in geschiedenis en grapte vaak dat de Lathams afstammelingen van de Vikingen waren. Marcus had wel eens gezegd dat hij er ook meer over te weten wilde komen. Het leek de perfecte manier om de hechte familieband te vieren en zo Kerstmis door te brengen. Zij en Ellie waren het erover eens dat tante Joan, die veel van haar familie hield, blij zou zijn geweest met het cadeau.

Ze moest wel toegeven dat de DNA-afname een beetje vies was. Scarlett en Ellie hadden in een pot moeten spugen en er was een verrassend grote hoeveelheid speeksel nodig voor de test. Ze herinnerde zich dat ze al die weken geleden in deze kamer stonden en de

instructies lezen met een mengeling van enthousiasme en walging. ‘Kun je je het gezicht van tante Joan voorstellen, als ze had geweten dat we in haar woonkamer stonden te spugen?’ had Scarlett gevraagd.

Ellie had gelachen en hield de pot omhoog. ‘Misschien moeten we dit voortaan de spuugkamer noemen.’

De resultaten hadden ongeveer vier weken op zich laten wachten. De potten waren naar TreeFynder.com gestuurd en de resultaten waren online geplaatst. Ze zouden Scarletts en Ellies afkomst onthullen en gekoppeld worden aan andere mensen over de hele wereld die ook hun DNA hadden afgestaan, als ze bij hetzelfde bedrijf geregistreerd stonden.

Het vergde veel van Scarletts zelfbeheersing om het rapport niet te bekijken, maar het voelde als valsspelen als ze de uitkomst eerder wist dan de rest, dus ze wist zich in te houden. Ze zou het binnen een paar minuten weten.

‘Hé, jullie twee.’ Haar vader, die een gestreepte schort droeg, stak zijn hoofd om de deur van de woonkamer. ‘Zijn jullie al klaar met die grote verrassing?’

Anna volgde hem naar de woonkamer. Hun moeders gezicht was rood van de hitte in de keuken. ‘We worden gek van de spanning, nietwaar, Roger?’ zei ze. ‘En aangezien in de keuken nu alles enigszins onder controle is, kunnen we het nu doen?’

Ellie knikte. ‘Ja. Pap, als je het niet erg vindt, zou je dan iedereen willen verzamelen?’

Hij rolde met zijn ogen. ‘Dat is net als dweilen met de kraan open, maar ik zal mijn best doen. En de jongens?’

‘O, laat die maar lekker gamen,’ zei Scarlett, wetende dat het onmogelijk zou zijn om de jongens van hun Xboxen weg te krijgen. ‘Bedankt dat je helemaal hierheen bent gekomen voor Kerstmis.’

‘Hoe kon ik dit missen?’ Hij sloeg zijn arm om haar heen. ‘Vooral met deze grote verrassing die jij en Ellie hebben voorbereid. Jullie gedroegen je de afgelopen week als een stel kinderen. Maar ik heb geen idee wat het is.’

‘Alles zal zo meteen onthuld worden.’

Een paar minuten later was het Roger gelukt om iedereen, be-

halve de tweeling, in de woonkamer te verzamelen met een glas bubbels in hun handen. Zes paar ogen richtten zich verwachtingsvol op Scarlett.

Haar ouders zaten op de tweezitsbank en Marcus en Heidi bezetten de grootste van de twee banken. Ellie zat met een glimlach op haar gezicht op de leuning van de kleine bank. Alleen zij wist wat er ging komen. Nu het tijd was voor de aankondiging had Scarlett een klein paniekmoment. Stel dat het cadeau een anticlimax was na alle voorbereidingen?

‘Jullie konden waarschijnlijk al raden dat ik iets heb gedaan, en Ellie is al een tijdje op de hoogte van de verrassing. Dit cadeau is speciaal voor jullie, mam, pap en Marcus, maar het zal ook voor jou interessant zijn, Heidi.’

Haar ouders wisselden een blik.

‘Je gaat het geweldig vinden, pap,’ zei Scarlett, terwijl ze mentaal haar vingers kruiste. ‘Weet je nog dat je altijd zei zeker te weten dat je een Viking bent?’

‘Eh... Ja...’ Haar vader keek een beetje verward. Hij was een stille, bedachtzame man met de precieze geest van een ingenieur en hij voelde nooit de neiging tot uitbundige uitbarstingen. Scarlett was er echter van overtuigd dat hij compleet gefascineerd zou zijn door alle gegevens en details die de test aan het licht zou brengen.

Marcus snoof. ‘Wat is dit voor een cadeau? Een gepersonaliseerde vikinghelm?’

Heidi grinnikte. ‘Je bent toch niet van plan om Porthmellow te plunderen?’

Hun moeder fronste. ‘Ben ik de enige die het niet snapt?’

‘Het is geen helm,’ zei Scarlett. ‘Het is iets wat veel spannender is, en het is iets voor iedereen. Ellie, ben je klaar?’

‘Yep.’ Ellie hield haar telefoon omhoog.

Scarlett tikte op haar toetsenbord en er verscheen een websitepagina van TreeFynder op de tv, met het logo van een boom en een banner met de aankondiging.

Ontdek je roots met TreeFynder!

Ze kreeg de kriebels van het slechte design van de website. Zelf zou ze het liefst alles hebben herschreven en een nieuw ontwerp laten maken – zoals bij de meeste websites – maar dat was nu niet aan de orde.

Marcus en haar ouders leunden achterover, gefocust op het tv-scherm. Heidi sloeg haar benen over elkaar en glimlachte. ‘Nou, de spanning is om te snijden.’

‘Het wordt zo allemaal duidelijk,’ zei Scarlett op een dramatische toon, Heidi’s sarcasme negerend. Ze was wel lichtjes teleurgesteld over de verbijsterde gezichten van de rest van de familie.

Ze logde in en er verscheen een boodschap op het scherm.

Gefeliciteerd! Hier is de stamboom van de familie Latham!

‘Een paar maanden geleden hebben Ellie en ik ons DNA laten testen, zodat we onze genetische geschiedenis konden ontdekken en we er echt achter kunnen komen of pap van de Vikingen afstamt.’

Marcus float. ‘Dat is nou nog eens interessant. Dit heb ik altijd al eens willen doen.’

Re-sul-taat, dacht Scarlett triomfantelijk. ‘Oké. Diep ademhalen, want Ellie en ik hebben allebei nog niet naar de resultaten gekeken. We dachten dat het op deze manier voor iedereen een grotere ver-rassing was.’

‘Het was zo moeilijk om niet op de site te kijken,’ zei Ellie.

‘En dan gaan we er nu achter komen wie onze voorouders zijn. Tada!’ verklaarde Scarlett en ze tikte op de *mousepad* van haar laptop. Op datzelfde moment opende Ellie haar resultaten op haar telefoon.

De stilte duurde slechts een of twee seconden, maar het voelde voor Scarlett veel langer, aangezien ze helemaal opgewonden was nadat ze het geheim al zo lang voor zich had gehouden.

Haar moeder was de eerste die iets zei: ‘Eh. Dit is erg leuk, vast, maar wat betekent het allemaal?’

Scarlett had zoveel tijd doorgebracht op de website van TreeFyn-der om te ontdekken hoe de potentiële resultaten geïnterpreteerd moesten worden, dat ze er niet aan had gedacht dat de cijfers en tabellen op het scherm voor de rest van de familie niets zouden be-

tekenen. De daadwerkelijke resultaten waren voor haar ook een verrassing, maar ze wist in de basis wel wat ze betekenden.

‘Nou, Ellie en ik hebben allebei ons DNA laten testen, dat ons uiteraard iets zal vertellen over onze voorouders, en die van jullie.’

‘Ah, ik snap het.’ Marcus leunde naar voren.

‘Fascinerend,’ mompelde Heidi, en ze pakte een tijdschrift.

‘Het zegt natuurlijk niks over Heidi’s DNA, maar wel iets over de voorouders van de jongens,’ zei Scarlett, hopende dat ze Heidi daarmee alsnog kon enthousiasmeren.

Die laatste woorden trokken haar aandacht en Heidi liet het tijdschrift op haar schoot rusten.

‘Ja, kun je dit alsjeblieft even uitleggen aan degenen onder ons die nog in het stenen tijdperk leven?’ vroeg haar vader.

‘Oké. Nou, Ellie en ik hebben een monster van ons DNA opgestuurd naar deze stamboomsite en dit zijn de resultaten van hun analyse. Deze grafiek toont de gebieden in de wereld en het soort mensen die onze voorouders kunnen zijn. Er staat dat ik dertig procent Iberisch ben, twintig procent Iers en twintig procent van een andere etniciteit. Dus, geen Viking...’

Ellie hield haar telefoon omhoog. ‘Ik wel! De mijne zegt dat ik zeventig procent Scandinavisch ben, vijftien procent Iers en vijftien procent van een andere etniciteit.’

‘Ze zijn heel verschillend. Is dat normaal?’ vroeg Marcus.

‘Volgens de richtlijnen kunnen broers en zussen heel verschillende genetische samenstellingen hebben. Pap is de Viking en mam is duidelijk de Mediterraan. Ik heb een andere mix van mams en paps DNA dan Ellie.’

‘Dat is geen verrassing. Jij leek altijd al veel op mam,’ zei Marcus.

‘Ze houdt van vakanties in Spanje,’ zei haar vader droogjes. ‘Nu weten we waarom.’

Hun moeder glimlachte. ‘Dat herinnert me eraan dat ik naar de aardappelen moet gaan kijken.’

Marcus, Ellie en Scarlett wisselden een blik, zich afvragend wat aardappelen te maken konden hebben met vakanties in Spanje.

Anna stond op en hield de theedoek vast die ze uit de keuken had meegenomen.

Ellie kreunde. ‘O, mis alsjeblieft niet het beste deel. Die aardappelen kunnen wel wachten, mam.’

‘Dat zul je niet zeggen als je een bord vol zwarte klompen krijgt als lunch.’

‘Ik ga wel,’ zei Heidi, duidelijk op zoek naar een excuus om weg te komen van dit liefdevolle familietafereel. Scarlett kon het haar niet kwalijk nemen en het zou ook minder ongemakkelijk zijn als zij er niet bij was.

‘Weet je zeker dat dat lukt?’ Anna keek bezorgd bij het vooruitzicht dat Heidi op haar aardappelen moest letten. ‘Ze zijn geroosterd in ganzenvet, weet je...’

‘Het lukt me vast wel.’ Heidi stond op en klopte op haar schouder. ‘Ga jij maar genieten van je “speciale cadeau”, Anna.’

Scarlett wist niet zeker of haar schoonzus dit sarcastisch bedoelde of niet, maar ze besloot er niet op in te gaan. Hun moeder zakte weer omlaag op de bank en hield de theedoek nog steeds krampachtig vast.

‘Dit is het leukste deel...’ Ze liet de cursor zweven boven het menu waar je voorouders kon opzoeken. ‘Wie weet. Misschien vinden we ergens een verre neef. Of misschien zijn we familie van het koningshuis, net als Danny Dyer.’

Marcus kreunde. ‘God, ik hoop van niet.’

Hun vader lachte.

‘Ik denk niet dat we in aanmerking komen voor de troon, pap, maar... O, kijk, we hebben een eerstegraads familielid op de site,’ zei Scarlett. ‘Wat een verrassing. Niet echt.’

‘Dat ben ik, natuurlijk,’ zei Ellie, op haar telefoon tikkend. ‘Want we staan allebei in de database. Eens kijken. O, ja... O...’ Haar stem wordt zachter. ‘O.’

‘Wat?’ vroeg Scarlett.

‘Ik denk dat ik Heidi even met het eten ga helpen.’ Hun moeder was al halverwege de woonkamer.

‘Mam, wacht! Blijf nog even.’ Scarlett kon haar teleurstelling niet verbergen. Maar het was natuurlijk vooral haar vader die van geschiedenis hield.

‘De spruitjes moeten worden opgezet!’ riep ze.

‘Zo vroeg?’ Marcus lachte. ‘Kom op, Ellie, laat ons dat voorouders-zoekding zien.’

‘Het, eh... lijkt verdwenen te zijn.’ Ellie liet een zwart telefoonscherm zien en keek Scarlett aan. Er was wanhoop in haar ogen te zien.

‘Geen zorgen. Ik kan het op mijn telefoon bekijken,’ zei Scarlett vrolijk.

‘Wacht!’

Ellies kreet kwam te laat. Het 72-inch scherm toonde een melding.

Je hebt een halfbroer of -zus op TreeFynder

Marcus dook als een havik naar voren. ‘Halfbroer of -zus? Wat wil dat nou weer zeggen?’

Ellie hapte naar adem en wisselde een paniekerige blik met Scarlett. ‘Dat is fout. Dat kan niet. We hebben geen halfbroers en -zussen.’

‘Het betekent vast een zus of een broer, uiteraard,’ zei hun vader. ‘Het kan alleen naar jou en Ellie verwijzen.’

Het moest naar haar en Ellie verwijzen. Halfzussen. Scarlett werd helemaal koud toen het tot haar doordrong als de natte derrie die door haar konijnenpantoffels sijpelde. Ellie keek haar aan met op-eengeperste lippen. Toen Ellie de uitslag op haar telefoon had gezien, had ze geprobeerd Scarlett ervan te weerhouden dit met de rest van de familie te delen.

‘Het moet een vergissing zijn. Laten we het nog eens proberen.’ Scarlett veinsde een geërgerde zucht en ververste de pagina, in de hoop dat er op wonderbaarlijke wijze een ander antwoord zou verschijnen. Maar een seconde later verscheen dezelfde vreselijke zin.

Je hebt een halfbroer of -zus op TreeFynder

De woorden brandden zich in Scarletts hersenen en ze werd misse-lijk.

Halfbroer of -zus

Hun vader keek fronsend naar het scherm. ‘Ik snap niet...’

‘Scarlett heeft gelijk. Er moet een fout zijn gemaakt.’ Ellie stond op en zette de tv uit. ‘Ik denk dat ze ons DNA hebben verwisseld met dat van iemand anders. Dat gebeurt vast vaker.’

‘Dat betwijfel ik,’ zei Marcus. ‘Ik heb gehoord dat deze labs heel nauwkeurig te werk gaan.’

‘Nou, ik heb dus een programma gezien waarin ze vertelden dat er een grote foutmarge kan zijn,’ verklaarde Ellie. ‘Echt gigantisch.’

‘Waarom hebben jullie dan de moeite gedaan om jullie te laten testen?’ zei Marcus op scherpe toon en hij keek hen beiden boos aan.

‘Omdat we dachten dat het leuk zou zijn,’ zei Scarlett. ‘Toch, Ellie? Pap heeft altijd al willen weten of hij Vikingsbloed had en we dachten dat het een perfect cadeau voor de hele familie zou zijn.’

‘Dat is het overduidelijk niet,’ zei Marcus, terwijl hij Scarlett weer met samengeknepen ogen aankeek.

‘Laten we ons er nu maar geen zorgen over maken. We nemen na kerst contact op met de site en vragen ons geld terug,’ zei Ellie en ze snoof de lucht op. ‘Hmm, wat is dat voor een heerlijke geur? Ik denk dat het eten bijna klaar is.’

‘Mam heeft net pas de spruitjes opgezet,’ mompelde Marcus en hij keek naar de laptop.

‘Zal ik voor ons allemaal nog een glas prosecco halen?’ riep Scarlett uit. Ze had het gevoel alsof ze moest overgeven. Ze wilde helemaal geen prosecco en had geen idee hoe ze het kerstdiner moest eten.

‘Maar ik snap het niet,’ hield haar vader vol. Scarlett pakte haar laptop en was vastbesloten om dat ding onder een bed te verstoppen, alsof dat ook maar enig verschil zou maken voor de uitslag. De beerput was nu open. Haar handen trilden.

‘Als jij en Ellie volgens jouw DNA-test halfzussen zijn, wat betekent dat dan voor...’ Hun vader keek hen beiden aan. Scarlett omhelsde haar laptop. O god, alles werd akelig duidelijk. Het gebrek aan enthousiasme van hun moeder voor de DNA-test, die de kamer uit sloop toen zij erachter probeerden te komen wie hun voorouders waren. O, shitzooi, wat had ze in godsnaam binnen haar familie aan het licht gebracht?

‘Niets, want het is een systeemfout of een verwisseling van de labuitslagen. Maak je geen zorgen, pap,’ zei Ellie. ‘Wat een afzitters! Wie weet heeft TreeFynder niet eens een echt lab en zijn het gewoon wat kinderen met een scheikundedoos in hun slaapkamer. Laten we het vergeten en nog wat drinken. Wat willen jullie?’

Hun vader knikte, maar hij leek een beetje verward en stil. Marcus daarentegen was niet van plan om zijn mond te houden. ‘Maar ik snap nog steeds niet wat de resultaten nou precies betekenen,’ drong hij aan. Scarlett hield van haar broer, met al zijn gebreken, maar op dit moment zou ze graag willen dat hij in de lucht zou oplossen.

‘Marcus. Het heeft geen zin om dit gesprek te voeren. Kom, laat me je iets te drinken inschenken.’

Toen ze naar hem keek drong het tot haar door. Marcus en Ellie hadden allebei het dikke, donkere en krullende haar van hun vader. Scarlett was blond. Haar moeder had lichtbruin haar dat in de zomer door de zon werd gebleekt, maar Scarlett was het hele jaar door blond en bijna tarwekleuring in de zomermaanden. Haar haren waren steil en gemakkelijk te kammen, iets waar Ellie altijd jaloers op was geweest. Scarlett vond haar eigen haar echter saai, vergeleken met Ellies veerkrachtige krullen. Haar broer en zus hadden grotere neuzen, een beetje ‘Romeins’, zoals tante Joan had gezegd. Marcus was daar niet blij mee, maar Ellie was in lachen uitgebarsten en had ‘Gegroet, grote Caesar’ naar hem gemompeld.

Naarmate ze ouder werden waren Ellie en Marcus veranderd, maar ze hadden altijd wel op hun vader geleken. Bij Scarlett was dat nooit het geval geweest.

Als die test klopte... Scarlett had het gevoel alsof ze op het punt stond om te stikken en haar maag trok samen. Ze moest hier weg, anders zou ze moeten overgeven, maar Heidi blokkeerde de deuropening met ovenwanten om haar handen. Ze stond er duidelijk al veel langer dan ze in de gaten hadden.

‘Ik weet zeker dat dit een vergissing is, Roger,’ zei ze, terwijl ze hun vader vol medeleven aankeek. ‘Want als die test wel klopt, dan betekent het dat Ellie en Scarlett onmogelijk dezelfde vader kunnen hebben. Een van hen is niet jouw dochter.’